

Az igazi pihenés ura

Krisztus pihenés, az igazi felüdülés a fáradtak számára, mert általa valós imádat lehetséges.

Az igazi pihenés ura

„Amire azt mondta: Ez pihenés, ezért pihenjen az elfáradtnak; és ez a felfrissülés; de nem hallgattak ”(Iz 28:12)

Bizonyos zsidó álláspontok követői gyakran a következő kérdéseket teszik fel a szombattal kapcsolatos állításaik megerősítésére: Ki változtatta meg a szombati istentiszteleti napot, a hét hetedik napját vasárnapra, a hét első napjára? Mikor történt ez a változás? Engedélyezte Isten ezt a változást?

Ezek a kérdések a judaizáló tan bizonyos elemeit tartalmazzák, mivel a mózesi törvényhez való visszatérésre törekedtek, és a körülmetélést és a szombatokat a megmentendő keresztény lényeges elemeként mutatták be. A körülmetéltek (zsidók) számára Pál apostol a következő választ adta:

„Mert mi vagyunk a körülmetélkedők, akik lélekben és dicsőségben szolgáljuk Istent Jézus Krisztusban, és nem bízunk a testben” (Fil 3: 3).

A pálos válaszból két fogalmunk van:

- Az igazi körülmetélés az, hogy Istent szellemben szolgálja, mert csak azok szolgálják Istent, akiket Krisztus körülmetélésnek vetettek alá, ami nem a fitymában történik, hanem a szívben történik, ahol a bűn teljes testét kiűzik. „Amelyben körülmetéléssel is körülmetél, amelyet nem kézzel végeztek a test bűneinek

testében, Krisztus körülmetélésében” (Kol 2:11). Csak Krisztusban tudja az ember betartani a törvényt, mert csak általa lehet körülmetélést végrehajtani emberi kéz, a szív segítsége nélkül „Körülmetélkedj tehát a szíved fitymájával, és ne keményítsd tovább a nyakadat” (5Móz 10:16; Jer 4,4);

- A keresztény nem dicsekedik abban, ami a testnek releváns (genealógia, körülmetélés, nemzetiség, napok, ünnepek stb.), Például Ábrahám húsának leszármazottja, miután körülmetélkedtek, részt vettek a törvény ünnepein, áldozatokat áldoztak fel. a törvény, a test többi része meghatározott napokon stb.

Más szavakkal, Pál apostol világossá teszi, hogy a keresztény nem test szerint, hanem lélekben szolgálja Istent. De hogyan szolgálhatja Istent lélekben? Nincs konkrét hely? Alkalmas nap egy ilyen szolgáltatáshoz?

Amikor az ember az imádatot tárgyakhoz, napokhoz, bulikhoz, áldozatokhoz stb. Köti, az azért van, mert nem tudja, mi az a szellemben való imádat, és azt sem, hogyan lehet megalapozni Isten igazságát. Lélekben imádni csak azok képesek, akik újjászülettek, vagyis újra Isten szaván, a romolhatatlan magon keresztül születtek.

Isten az evangélium útján, amely Isten hatalma, megalapozza igazságosságát, vagyis Ő az, aki igazolja az embert az ereje alapján, amely az evangélium (Róm 1:16–17).

Krisztus a szombat, az igazi pihenés ura, akiért az igaz imádók az Atya által keresett szerint generálódnak. Mindazoknak, akik Krisztuson keresztül lépnek be, nem kell aggódniuk az istentisztelet helye (Samaria vagy Jeruzsálem) vagy az istentisztelet ideje (napjai) miatt, mert Krisztus az ígért utókor, és megjelenésével eljött az ideje, hogy az imádkozók imádják az Atyát. igazságban és igazságban „Tehát mire szolgál a törvény? A vétkek miatt rendelték el, amíg az utókor el nem jött, akinek megígérte; és az angyalok közvetítő

kezébe adták "(Gal 3:19); "Jézus azt mondta neki: Asszony, hidd el, hogy eljön az óra, amikor sem ezen a hegyen, sem Jeruzsálemben nem fogod imádni az Atyát. Azt imádod, amit nem tudsz; szeretjük, amit tudunk, mert az üdvösség a zsidóktól származik. De eljön az óra, és most van, amikor az igazi imádók lélekben és igazságban imádják az Atyát; mert az Atya keresi azokat, akik így imádják. Isten Lélek, és azok, akik imádják, imádják őt lélekben és igazságban" (János 4:21 -24).

Jézus világossá teszi a samaritánus számára, hogy az Atya által engedélyezett változás történt (János 4:23).

A Krisztus által létrehozott változásban az ünnepnapok, az újholdak, a szombatok stb. Már nem fontosak, most az a fontos, hogy új teremtmény legyünk, mivel a régi szövetségben az látszott, hogy egy adott helytől és időtől függ, Jézus éppen abban a pillanatban és azon a helyen bizonyult lehetségesnek (Gal. 6:15). Eljött az idő!

A zsidók úgy vélték, hogy a megállapított napok elengedhetetlenek az istentisztelethez, kiemelve közöttük a szombat napját, de Krisztus bebizonyította, hogy az igazi imádat csak Isten erejével lehetséges, aki Krisztus. A meghatározott napokon, hetekben, holdakon stb. Tartott istentiszteletet mindenkor megváltoztatta, és a hely csak Jeruzsálem városában volt, hogy mindenhol legyen, mert a Messiás népének eljövételével ők lettek az áldozat, a templom és a szellem lakhelye (1Ko 3:16).

A Krisztus által bevezetett változás után az embernek nem kell panaszkodnia arról, hogy nincs ideje az istentiszteletnek, azon régi érv alapján, miszerint a hely messze volt, vagy olyan konkrét időkre kellett várni, mint napok, hónapok, újholdak, hetek, szombatok, stb.

A Messiás megjelenése előtt a bűnt csak állati vér borította, ami Isten jövőbeni munkáját képviselte, az átmeneti feltétlenül lecserélődik, mert csak Isten Báránya végzi el a

tökéletes munkát: elveszi a világ bűnét.

Templomok, papok és élő áldozatok állapotában az emberek bármikor és bárhol áldozhatnak dicséretért, amely a Krisztust valló ajkak gyümölcse (Zsid 13:15; Róm 12,1), mert ők Isten temploma és szabadon hozzáférhessenek a kegyelem trónjához (1Pét 2: 5; Zsid 10:19).

A mindennapi élet eszeveszett üteme nem jelent akadályt Isten szolgálatában, egyelőre már nem a betű öregsége alapján szolgálják, hanem Istennek szolgálják Istent a Szent tudása által, aki Krisztus (Róm 10: 2; Pv. 9:10).

Amikor Jézus pihenést, megkönnyebbülést kínált a fáradtnak és elnyomottnak, nem kínált megoldást az emberek napi problémáira, mert az Édenben történt ítélet eredményeként a napi fáradtság minden ember számára releváns. A földi lét mindig feszült lesz, mert Isten úgy döntött, ellentétes lenne, ha a Fiú, aki az Atya akaratát állítja, ellentmondana neki (1Móz 3:17). Ha az ember Krisztusban vár erre az életre vonatkozó ügyek miatt, akkor ő a legsanyarúbb az emberek között, mert a tőle fakadó munkát és szenvedéseket Isten állapította meg (Ec 3:10);

“Ha csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban, akkor a legnyomorultabbak vagyunk az összes ember közül” (1Kor 15:19).

De amit Jézus felajánlott, amikor azt mondta:

„Gyertek hozzám mindnyájan, akik fáradtak és elnyomottak vagyok, és én megkönnyebbítek titeket. Vedd magadra igámat, és tanulj tőlem, aki szelíd és alázatos szívű vagyok; és lelket talál pihenésre. Mert az én igám könnyű és a terhem könnyű ”(Mt 11:28 -30)?

Megkönnyebbülést kínált a bűn igája alatt állóknak, és pihenést azoknak, akik a mózesi törvény súlyos terheit hordozták. Jézus azért jött, hogy megmentse az elveszetteket,

és nem azért, hogy az emberek egzisztenciális minőséget nyújtson.

A család, a munka, a stressz, az ételek minősége, a nyaralás stb. Problémái olyan kérdések, amelyeket az ember képes megoldani és meg kell oldania, mivel ez belső elhatározásának (akaratainak) része, és ez teljes mértékben a férfiakon múlik. Az ember számára lehetetlen bűn elítélésétől való üdvösség Istentől függ (Mt 19, 26).

A napi problémák enyhülése szintén nem szombaton vagy vasárnap, hanem Krisztus figyelmeztetése nyomán:

„Ezt azért mondtam nektek, hogy békességetek legyen bennem; a világban szenvedései lesznek, de legyetek jókedvűek, én legyőztem a világot ”(János 16:33).

A sorrend egyértelmű:

„Ne kérje tehát, hogy eszen, vagy igyon, és ne legyen nyugtalan” (Lukács 12:29), mert: ”De az elégedettséggel való jámborság nagy nyereség. Mivel semmit sem hoztunk ebbe a világba, és egyértelmű, hogy semmit nem vehetünk el belőle. Ha azonban van táplálékunk, és amellyel fedezhetjük magunkat, elégedjünk meg vele ”(1Tim 6: 6-8).

A fáradtnak és elnyomottnak ígért többi dolog az, hogy az ember eljöjjön táplálkozni Krisztussal, mert Ő ad örök életet (János 6:57). Miután részt vett a testben és a vérben, az ember Krisztusban marad, Krisztus és az Atya az emberben (János 15: 4-5).

A judaizmusok a szombatot a „pihenés” napjának üdvözölték, amelyre a törvény úgy hivatkozott, hogy Isten ezen a napon pihent (Ter 1:31), Jézus azonban egyértelműen azt mondja, hogy Atyja mostanáig dolgozik, és Ő is, a amely azt mutatja, hogy a hét napjaira vonatkozó szombatok Krisztus, a többi fáradt és elnyomott számára allegóriát jelentenek (János 5:17).

Krisztus, az ég és a föld teremtője (János 1: 3; Kol 1:16), miután mindent megalkotott a hatodik napig, a hetedik napig megpihent, a Genezis azonban csak e világ természetes rendjére hivatkozott. amelyek az ember szeme előtt láthatók (első teremtés), vagyis olyan dolgokra utal, amelyek nem örökkévalóak „És Isten mindent látott, amit tett, és minden nagyon jó volt. A délután és a reggel eltelt; ez volt a hatodik nap. Befejeződött tehát az ég, a föld és minden bennük. A hetedik napon Isten már befejezte az elvégzett munkát, és azon a napon megpihent. Isten megáldotta a hetedik napot és megszentelte őt, mert rajta nyugodott minden munkájától, amelyet a teremtés során végzett ”(Ter 1:31; Ter 2,3).

A hetedik napon Krisztus megpihent, hogy befejezze az emberek világához kapcsolódó műveket, azonban Ő és az Atya továbbra is a jövőbeni javakkal foglalkoztak, amit a szem nem látott, és nem ment fel az ember szívéhez.

“De ahogy meg van írva: Amit a szem nem látott, és a fül nem hallott, és nem ment fel az ember szívébe, azokat Isten készítette elő azok számára, akik szeretik őt” (1Ko 2: 9);

“De amikor Krisztus eljött, a jövő javainak főpapja egy nagyobb és tökéletesebb sátoron keresztül, amelyet nem kézzel, vagyis nem e teremtés által készítettek” (Zsid 9:11).

Az a tény, hogy feljegyezték, hogy Krisztus a hetedik napon pihent, nem azért van, mert elfáradt, mintha szabadságra lenne szüksége, vagy elaludt volna (Zsolt 121: 1), hanem inkább arra figyelmezteti az embereket, hogy van pihenés és pihenés Krisztus.

Amikor az Exodus 20-nak a 11. versét mondják arra, hogy az ember megáldott a hét hetedik napjának megtartásáért, elfelejtik figyelembe venni, hogy a hetedik napon ő pihent (fejezte be) mindent, és nem embereket. Aki megpihent

mindentől, amit tett, az Isten volt, és nem az emberek, ahogy olvassuk:

„Mert hat nap alatt az Úr megteremtette az eget és a földet, a tengert és mindent, ami bennük van, és a hetedik napon megpihent; ezért az Úr megáldotta a szombatot és megszentelte azt ” („ 2Móz 20:11; 2Móz 31:17).

Miért választotta el Isten kezdetben a szombat napját más napoktól? Emlékeztetőül szolgálni arra, hogy Isten az, aki pihenést nyújt „Emlékezz arra a szóra, amelyet Mózes, az Úr szolgálja küldött neked, mondván: Az Úr, a te Istened megpihen, és megadja neked ezt a földet” (Józs 1:13). De mivel nem akartak Istenben hallani és pihenni „Mert Egyiptom hiába és semmilyen cél nélkül segít rajtad; Ezért felkiáltottam ezen: Az ön ereje nem lesz csendes ”(Ézs 30: 7).

Míg Isten szavában áldás van, mert mindenből, ami Isten szájából fakad, az ember él (5Móz 8: 3), a szombat szertartásában megtartás volt átok „Hat napot le kell dolgozni, de a hetedik nap a pihenés szombata, szent az Úrnak; aki bármilyen munkát végez a szombat napján, az biztosan meghal ” (2Móz 31:15).

Bárki, aki hallotta (hitte) Isten szavát, élni fog, ami azt jelenti, hogy bűncselekményekben és bűnökben meghalt. A törvény megjelenésével amellet, hogy elszakad Istentől, elidegenedett, meghalt, ha a hét hetedik napján nem pihen, Jákob gyermekeit fizikai büntetés éri: fizikai halált.

Isten meg akarja értetni velük, hogy ha hisznek abban, hogy belépnek az ígért pihenőbe „Mert még nem léptél bele a maradékba és az örökségbe, amelyet az Úr, a te Istened ad neked. De átmész a Jordánon, és azon a földön laksz, amely örökölni fogja az Urat, a te Istenedet; és megnyugtat minden körülöttesed lévő ellenséged előtt, és biztonságban élsz ”(5Móz 12,9–10), de amikor elfordultak, hogy engedelmesséjének neki, haragjában megesküdött, hogy Izrael népe nem lép be az ő

pihenésébe (Zsid 4,1).

Ahogy minden, amit a sátorba tettek, képek, a szombatot képként is használták annak bemutatására, hogy aki nem hisz, annak nincs élete. Bár figyelmeztetett arra, hogy Isten nem fogadta el őket, és hogy ünnepeik, szombatok stb. kibírhatatlanok voltak, az emberek továbbra is allegóriákat „szolgáltak” és nem Istent „Ne hozzon tovább hiábavaló felajánlásokat; a tömjén számomra utálatosság, újholdak és szombatok, valamint a gyűlések összehívása; Nem tudom elviselni a gonoszsgot, még az ünnepi gyűlést sem. Újholdjaid és ünnepélyeid, lelkem utálja őket; nekem már nehezek; Belefáradtam a szenvedésbe ”(Iz 1:13 -14).

De a keresztények, mivel hisznek Krisztusban, már belekezdték az ígért pihenőbe (Zsid 4: 3), amikor a mennyei régiókban ülnek Krisztusban (Ef 2: 6). Miért mentek a keresztények pihenni? Mivel Krisztussal megélnékültek, vagyis Vele együtt nevelkedtek, így megpihennek (Ef 2: 5; Co 3: 1).

Ezért minden alkalommal, amikor egy keresztény a törvényt és annak parancsolatait nézi, figyelembe kell vennie, hogy mindent példaként hagytunk ránk (1Ko 10:11), nem pedig kényszerítésként „Valójában a Szentléleknek és számunkra is jónak tűnt, ha nem terhelünk többé terhet, hanem ezeket a szükséges dolgokat: Tartózkodj a bálványoknak feláldozott dolgoktól, a vértől, a megfojtott testtől és a prostitúciótól, amelyek közül jól teszed, ha megtartod magad. Menj jól ”(Ap 15:28 -29), de aki meg akarja tartani a törvény bármely aspektusát, köteles betartani az egész törvényt “És ismét tiltakozom minden ember ellen, aki megengedi, hogy körülmetélje magát, aki köteles betartani az összes törvényt” (Gal. 5: 3).

A kereszténynek alaposan elemeznie kell néhány bibliai szövegrészt, mivel a Judaizing helyiségének követői néhány versszakkal olyan gyakorlatot rónak ki, amely nem egészséges Krisztus egyháza számára. Például Lukács 4. versét idézik a

16. versben, hogy Krisztus a szombatot Isten imádására használta, a szöveg azonban csak azt akarja bemutatni, hogy az ő gyakorlata volt a zsinagógákban tanítani (Lukács 4:15), és hogy egyszer egy Szombaton egy názáreti zsinagógába (Lukács 4:16). Vajon miért? Nem azért volt, mert a zsidók szombaton részt vettek a zsinagógában? Minden bizonnyal szombaton járt zsinagógákba, mert a zsidók szombaton ellátogattak a templomba.

Egy biztos: a farizeusok elferdített nézete szerint Krisztus tanítványai megtették, amit szombaton megvétóztak, Jézus pedig szemrehányást tett a farizeusok felé, amiért arra készítették őket, hogy tanulják meg „akarom az irgalmasságot, nem az áldozatokat” jelentését (Mt 12: 7). Vagyis meg kellett tanulniuk, hogy Isten az emberek szeretetét keresi (s 6: 6), és nem áldozatokat, mint a szombatkorlátozás gyakorlatát. Ebben a szövegben Jézus megmutatja, hogy a szombat pusztán áldozat, és a pihenést adó Úr csak arra számít, hogy szeretik Őt (Hózes 6: 4).

Ebben az összefüggésben hangsúlyozta Jézus, hogy Isten pihenését az ember üdvözülésének szükségessége biztosítja (Márk 2:27). Ne feledje, hogy a szombatra az egyes számokban hivatkoznak, vagyis az ígért pihenésre, amely Krisztus, és nem heti szombatokra.

Ekkor Jézus hivatkozott önmagára, mint az ember fiára, mert ő az emberek, sőt a szombatok ura is (Márk 2:28).

Mivel Jézus és tanítványai nem ugyanazt a gyakorlatot követték, mint a farizeusok, megkérdezik Krisztust azzal, hogy megkérdezik: “Szabad-e gyógyítani szombaton?” (Mt 12:10). És Jézus megint gyógyult a szombaton.

Krisztus vádlói kiváló törvénykezelők voltak, de Jézus még a szombatot is betartva szemrehányást tett nekik, mondván:

„Mózes nem adott neked törvényt? és egyikőtök sem tartja be a törvényt. Miért próbál megölni? (János 7:19).

Ezért minden Isten által napokon keresztül történő keresés gyenge és gyenge érv, mivel az ilyen gyakorlat az embert csak arra szolgálja, hogy szolgálja őket, és nem Istenhez, mert csak lélekben és igazságban lehet szolgálni. „De most, ismerve Istent, vagy inkább Isten ismeretében, hogyan térhet vissza azokhoz a gyenge és szegény kezdetekhez, amelyeket ismét szolgálni akar? Megtartja a napokat, a hónapokat, az időket és az éveket. Félek tőled, aki nem dolgozott veled hiába ” (Kol 4,9–11), mert a törvény egy parancsolatban teljesül „Mert az egész törvény egy szóval teljesül: ebben fogod szeretni felebarátodat, mint önmagadat” (Gal 5:14), és az üdvösséget abban a hitben, hogy Krisztus Isten Fia (János 3:23).